

[Pürschel.]

løse den meget let løselige Opgave og rent defensive Opgave at sikre disse Landes Herredømme over Øresund?

I denne Forbindelse kunde det være interessant at høre, hvad den højtærede Udenrigsminister mener om dette Spørgsmaal, og jeg retter det til ham, han er jo Ekspert i Bæltspærringer, saa hans Mening vil have særlig Vægt i denne Forbindelse, og han er jo i øvrigt ligesom Statsministeren interesseret i nordisk Samarbejde, maaske ligesom Statsministeren med den Begrænsning, at det skal være til Bevarelse af Demokratiet i Norden.

Vor Interesse for et nordisk Samarbejde er ikke saaledes begrænset, vi har ingen Interesse i at gøre Norden til et Reservat for den uddøende politiske Race, der hedder Socialdemokrater, hvor de fredede kan henleve deres Alderdom. I øvrigt maa de Herrer være klar over, at den første Betingelse for Bevarelse af Demokratiet i Norden er Bevarelse af Nordens Selvstændighed og Frihed, thi Norden er det eneste Sted, hvor man endnu har noget af den Slags, og derfor burde de Herrer i første Række være interesseret i at sætte ind for at bevare denne Frihed og Selvstændighed, som er den første Livsbetingelse for dem. Vi ønsker det snævrere mulige Samarbejde med de nordiske Folk paa det videst mulige Omraade til Bevarelse af Nordens Frihed og, som den foregaaende Taler sagde, ogsaa et Samarbejde paa det økonomiske Omraade, og uden Hensyn til, hvilken Regering eller hvilket Parti der er ved Magten, det er os ganske ligegyldigt. Vi er for et Samarbejde ud fra Erkendelsen af, at Underkuelse af et af de nordiske Folk er det første Skridt paa Vejen til de andres Underkuelse, ud fra Erkendelsen af, at disse Folk splittede er intet, samlede er noget.

Tiden rummer jo Advarsler nok. Hvem tror paa Afrustningen? Hvem benægter Oprustningen? I Genève, hvor Fredens milde Toner har lydt saa stærkt, var der denne Gang en, der overdøvede alle i at støde i Fredsbasunen. Det var Hr. Litvinof. Mon man kan naa væsentligt videre? Han er Fredsven efter Formlen: aldrig mere Krig, men nok Borgerkrig. Det kulturelle Fremskridt, som denne Formel rummer, har jeg lidt ondt ved at faa Øje paa, men jeg erkender, at Borgerkrigen byder paa visse underholdende Momenter, som Krigen ved Grænserne vanskeligt kan komme til at byde paa. Jeg tænker paa det, der for nylig er meddelt fra Spanien, hvor man brændte en Præst levende. Den Slags

hyggelige kulturelle Ting oplever man jo ikke under en Krig ved Grænserne, men dem kan man opleve under en Borgerkrig. Hr. Litvinof repræsenterer en Magt, der opdrager hele sin Ungdom til Kampen for Verdensrevolutionen, som lader den værnepligtige Ungdom i Faneeden sværge paa, at den vil ofre alle sine Kræfter til dette Maal, altsaa et Samfund, hvor ikke et Parti, men hvor Regeringen, hvor Staten kræver, at enhver, der træder ind i dens bevåbnede Magt, skal aflægge Ed paa, at man vil medvirke ved en Indgriben i andre Landes indre Forhold. Og denne Magt hilser man velkommen i Genève, og denne Magts Repræsentant tillader man at optræde som Fredsengel! Naar denne Mand, Repræsentanten for det mest antikapitalistiske og mest absolutistisk styrede Samfund, møder i Genève, ført ved Haanden af det mest kapitalistiske og mest demokratiske Land i Europa, Frankrig, saa betyder dette, at der i Genève er indledet et stort politisk Spil af en uhyre farlig Karakter. I dette Spil er Danmark Deltager. Vi spiser nødtvungent Kirsebær med de store, og vi frygter det kendte Resultat deraf. Det er for mig ingen Beroligelse, at Danmarks Deltagelse i dette Spil ledes af en Politiker, der ganske vist roses meget i Genève, fordi han taler Maalet til Fuldkommenhed, taler det som de andre, blot med den Forskel, at han tror paa Fraserne, og de andre bruger dem til at skjule deres Tanker med. Her er paa ny en Lejlighed for den højtærede Udenrigsminister til at begaa en skæbnesvanger storpolitisk Fejlvurdering. Efter Ministerens Fortid er der ingen Grund til at vente, at denne skal gaa ubenyttet hen, og dette er i Sandhed ikke egnet til at berolige det danske Folk.

Dernæst nogle indrepolitiske Bemærkninger. Der stod for kort Tid siden i dette Ting en Magister Rosiflengius og talte milde og stærke Ord til dette Ministeriums Pris og til andres Dadel. Haarde Ord lød om det gamle Højres Finanspolitik, blide Ord om Demokratiet. Men for 25 Aar siden stod der i Folketinget en Taler og talte haarde Ord om det siddende Ministeriums Finanspolitik, det var i 1909. Jeg haaber, jeg har den højtærede Førmands Tilladelse til et kort Citat:

„Da dette Ministerium debuterede her i Salen, proklamerede det sig som Sparsommelighedens Ministerium, og vi ser nu, hvordan det er endt med denne Sparsommelighed. Ministeriet har udfoldet en næsten trolddomsagtig Genialitet i Retning af at faa Millionerne til at forsvinde.“